

Το εκκλησιαστικό και λατρευτικό φρόνημα του γ. Αιμιλιανού Σιμωνοπετρίτου

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Γέρ. Αιμιλιανός Σιμωνοπετρίτης](#)

[προηγούμενη δημοσίευση:<http://www.pemptousia.gr/?p=91847>]

B. Εκκλησία - Θεία Λειτουργία

Η είσοδος του πιστού στο ναό, στην εκκλησία είναι επιστροφή στον πατρικό οίκο, επαναφορά στη μάνδρα, εξασφάλιση στο λιμάνι του Θεού [431]. Με την είσοδο αυτή πραγματοποιείται η ένταξη στο μυστικό σώμα του Χριστού η διάπλαση μιας καινής υπάρξεως με το εκμαγείο της θεότητας [432]. Στην πορεία αυτή ανακύπτουν πλείστα εμπόδια, κυριότερα των οποίων είναι ο περισπασμός, η διαίρεση, η έλλειψη ενοποιών μορφών, η σύγχυση και η καταδυνάστευση από ιδεολογήματα ή ρεύματα, ο ευτελισμός και η κιβδηλοποίηση των πάντων, η αποθεοποίηση της αγωγής, η μετατροπή της λειτουργίας σε θέαμα ή ακρόαμα και όχι ένα βαθύτατο υπαρξιακό γεγονός [433].

Κατά τον π. Αιμιλιανό, η Θεία Λειτουργία είναι ένα παράθυρο προς τον κόσμο της αληθινής ζωής, τον ουρανό, το οποίο ανοίγει με την πρόσκληση του λειτουργού να καταυγασθούμε στο φως της ευλογημένης βασιλείας του Πατρός, του Υιού και του Αγίου Πνεύματος. Μιας Βασιλείας την οποία βλέπει κανείς να έρχεται από μακριά και πλησιάζοντας να αποκαλύπτει το κάλλος και τη δόξα της. Γίνεται μια συνάντηση με το Χριστό, μια πορεία προς τα

άνω μια πρόσληψη της ζωής Του και της διδασκαλίας Του, για να ακολουθήσει η μετοχή στο γαμήλιο πνευματικό δείπνο με οικοδεσπότη και Νυμφίο τον Κύριο και συνδαιτημόνες τους αγίους Του [434].

Τα αποτελέσματά της, οι καρποί της είναι πρόδηλα και προφανή : ιλασμός του Θεού και άφεση των αμαρτιών μας , μετάθεση του νου και της καρδιάς στον ουρανό, δημιουργία ενός «πνευματικού ουρανού» που συνίσταται στην συνύπαρξη όλων των ποιημάτων του Θεού (πνευματικών και υλικών). Πρόκειται για μια χαροποιό σύναξη «εις παράστασιν Θεού Ζώντος» όλων εκείνων που « τα ονόματα εγράφη εν τοις ουρανοίς...(Λουκ. 10,20) ». Εντός της Λειτουργίας συντελείται ο αγιασμός των υπάρξεων και η προσφορά τους στον Κύριο, για να επισκηνώσει «εν αυτοίς ο Θεός ο Άγιος εν αγίοις αναπαυόμενος». Είναι μια πρόσκληση συμμετοχής στη ζωή του Χριστού, μια ενοποιός αγάπη άνευ ορίων προς πάντας , μία πίστη και μία εναπόθεση των ελπίδων των δυσκολιών των προβλημάτων μας σ' Εκείνον [435].

Η Θεία Λειτουργία είναι μια δωρεά και μια μυσταγωγία του Αγίου Πνεύματος , ένας τρόπος αποκαλύψεως των ουρανίων πραγμάτων[436] ένας τόπος χαράς και συνάντησης οικείων : αγίων - αγγέλων -πιστών. Μολονότι επαναλαμβάνεται κατά τον εξωτερικό τύπο, διατηρεί τη μοναδικότητά της [437], είναι ο χώρος η καλύτερα η χώρα των ζώντων, όπου συνάπτονται οι δύο κόσμοι του Θεού [438]. Παραλλήλως είναι μια «συναμφοτερη» πράξη , μια διακονία του Χριστού προς τους ανθρώπους ανάλογη της Ενανθρωπήσεώς Του, μια εξέγερσις και κάθοδος του Κυρίου[439], μια ευχαριστιακή αντίδοση - αντιμεταχώρηση - αναφορά των υπάρξεων προς τον Σώζοντα , μια συνοίκηση με τον Θεοποιούντα [440]. Με τον τρόπο αυτό ο καθένας οικειοποιείται τη θεία Οικονομία και μετέχει στον αγιασμό της κτίσεως μεταλαμβάνοντας του άρτου «του εκ του ουρανού καταβάντος»[441].

Καθίσταται ιερέυς της κτίσεως και ιερουργός της υπάρξεώς του , ώστε και αυτή να θεουργείται δια της καθάρσεως. «...Εγώ ως προσωπικότης γίνομαι πλέον , ως ελέχθη, ιερουργός με την γνώμην μου και με την θέλησίν μου. Γίνομαι ταυτοχρόνως το πεδίο , το θυσιαστήριον της εμής λατρείας και λειτουργίας και το θυσιαστήριον της λειτουργίας την οποία κάμνει στην προσωπική του σχέση ο Θεός με μένα. Με διακονεί ο Θεός! ... όπως ο άρτος και ο οίνος επί της τραπέζης τρώγεται και πίνεται , έτσι και ο Θεός. Είναι ο σίτος « ο εσθιόμενος και μηδέποτε δαπανώμενος ...» [442]. Αποκτά κανείς όλα τα δικαιώματα του Θεού με την άσκηση και την προσευχή , τη νηστεία, την αγρυπνία, την ταπείνωση και προετοιμάζεται να δεχθεί την ιερουργία του Αγίου Πνεύματος και να πραγματοποιήσει ένα ενθουσιαστικό ξέσπασμα της

υπάρξεώς του προς το Θεό. Άσκηση και Θεία λειτουργία χαρίζουν στον πιστό τη μυστική και τη μυστηριακή παρουσία του Θεού. Του ανοίγουν τις πύλες του μυστηρίου της Βασιλείας , όπως συνέβη στην Αποκάλυψη του αγίου Ιωάννου του Θεολόγου [443].

[Συνεχίζεται]

431. Αιμιλιανού Αρχιμ., οπ.παρ. Κατηχήσεις, τ. 4. σ. 4-6
432. Βασιλείου Αρχιμ., *Εισοδικόν*, οπ. παρ., σ.83-120 και Κατηχήσεις τ. 4, σ. 30
433. Αρχιμ. Αιμιλιανού , οπ.παρ., Κατηχήσεις τ. 4, σ. 181-184
434. Οπ.παρ., Κατηχήσεις τ. 4, σ. 33- 46
435. Οπ.παρ., Κατηχήσεις τ. 4 , σ. 19-47
436. Πρβλ.Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου, *Περί ιερωσύνης λόγος Γ*, έκδ. ΕΠΕ τ. 28 σ. 120, παρ. 4
437. Αρχιμ. Αιμιλιανού , οπ.παρ., Κατηχήσεις τ. 4, σ. 205
438. Οπ.παρ., Κατηχήσεις τ. 4, σ. 207-217
439. *Ψαλ. 58,5*
440. Αρχιμ. Αιμιλιανού, οπ.παρ., Κατηχήσεις τ. 4, σ. 179 -180 , 51-53 , 54
441. *Ιω. 6, 41 - 50*
442. Αρχιμ. Αιμιλιανού , οπ.παρ., Κατηχήσεις τ. 4, σ. 187
443. Οπ.παρ., Κατηχήσεις τ. 4, σ. 189 - 199